

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR WERKGELEGENHEID EN ECONOMISCHE
AANGELEGENHEDEN

VERGADERING VAN DONDERDAG 7 MAART 1996

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de werking en de budgettaire problemen bij de VDAB
Met redenen omklede motie

Bijlage

WAARNEMEND VOORZITTER : De heer Herman Candries

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.02 uur.*

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de werking en de budgettaire problemen bij de VDAB

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de werking en de budgettaire problemen bij de VDAB.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, blijkbaar komt de VBAB onder vuur te liggen. Enerzijds heeft de Vlaamse regering gesteld, dat zij alle zelfstandige overheidsbedrijven of entiteiten die voor haar taken uitvoert zou doorlichten. Maar anderzijds ligt de VDAB op andere vlakken blijkbaar ook onder vuur. Ik verwijs ondermeer naar de recent verschenen studie van het Vlaams Economisch Verbond. Volgens deze studie zou de VDAB beter en efficiënter gestructureerd moeten zijn om beter te kunnen werken, in plaats van als een overheidsinstelling de zaken alleen maar te beheren. Ook heeft de pers reeds in het verleden gewag gemaakt van het feit dat de VDAB problemen heeft inzake personeel en financiering. Vandaar dat heel wat mensen zoals wij vragen stellen over de VDAB. Op een bepaald ogenblik werd de VDAB verweeten dat de door haar verspreide statistieken niet correct zouden zijn. Deze toestand moet onderzocht worden om na te gaan hoe het precies gesteld is met de VDAB. Vandaar dat ik in het door mij ingediende interpellatieverzoek wijs op het feit dat het niet goed gaat met de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding. Volgens de kranten was er zelfs sprake van dat het hoofd van de hoogste verantwoordelijke van de VDAB zou rollen, zoals dat eerder gebeurde bij de Vlaamse Dienst voor Buitenlandse Handel. Zover ging het zelfs. Ik zal de vra-

gen uit mijn ingediende interpellatie niet herhalen, maar toch zou ik als Vlaams-Brabander willen weten wat de VDAB doet om de werkloosheid in Vlaams-Brabant, en meer bepaald in Halle-Vilvoorde, te verminderen ? Men stelt immers vast dat in Vlaams-Brabant 30 percent van de steuntrekkende werklozen Franstaligen zijn, die geen werk vinden omdat ze eentalig Franstalig zijn. Daarom zijn ze niet arbeidsgeschikt en vinden ze geen job. We zouden ons op deze zeer specifieke groep kunnen richten, niet alleen om de werkloosheid in Halle-Vilvoorde, op dit ogenblik de snelst groeiende regio in Vlaanderen, te verminderen, maar ook om de integratie van deze personen in Vlaams-Brabant te bevorderen. Het gaat toch om een zeer aanzienlijk percentage, namelijk 30 percent van de werklozen. Dat komt overeen met 18.000 personen.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, graag had ik me aangesloten bij de tussenkomst van de heer Van Vaerenbergh. Zelf had ik een interpellatie ingediend, maar gezien het feit dat deze commissie voor drukke tijden staat, veroorloof ik het me hierbij aan te sluiten. Ik was graag wat dieper ingegaan op de werking van de VDAB, meer bepaald op het rapport van het VEV. De VDAB is als centrale actor binnen het Vlaamse arbeidsbeleid dringend aan een heroriëntering toe. In deze commissie interpelleerde ik hierover reeds bij het begin van deze zittingsperiode, vooral dan over de cijfergegevens van de VDAB. In het rapport van het VEV, gebaseerd op de jaarverslagen van de VDAB, staat nu te lezen dat het rendement van de VDAB-arbeidsbemiddeling daalt en dat de VDAB-beroepsopleiding onvoldoende arbeidsmarktgericht is. Het is dus duidelijk dat, rekening houdend met de ongeveer 226.000 uitkeringsgerechtigde werklozen die Vlaanderen telt, er dringend maatregelen moeten worden getroffen om de werking van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding efficiënt te laten verlopen. Het groot aantal werklozen heeft immers geen boodschap aan het talmen van de minister met het nemen van effectieve maatregelen om hen aan een job te helpen. Primordiaal is immers nu alle inspanningen te

Ramoudt

bundelen om zoveel mogelijk werkloze mensen aan een job te helpen. De werklozen zijn radeloos en verwachten van de VDAB een optimale dienstverlening. En terecht. De middelen, die de VDAB ter beschikking krijgt om haar taken op een adequate manier uit te voeren, zijn van die orde dat een betere werking zeker mogelijk is. De VDAB beschikt voor het uitvoeren van haar taken - arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding samen - namelijk over een werkingsbudget van ongeveer 6,7 miljard frank en over een arsenaal van 3.900 werknemers.

De volgende cijfergegevens van het VEV bewijzen ruimschoots dat de werking van de VDAB te wensen over laat. Op het einde van 1994 werd bijna 2,3 miljard frank in het kader van de VDAB aan arbeidsbemiddeling besteed. De middelen zijn met 56 percent gestegen tegenover 1990. Op vier jaar tijd zijn ze dus meer dan verdubbeld. Volgens de analyse van het VEV zou de evolutie van het aantal door de VDAB ontvangen en ingevulde vacatures zeker geen gelijke tred hebben gehouden met de aangroei van de uitgaven. Zo heeft de VDAB in 1990 bijna 59.000 vacatures tegen een gemiddelde kostprijs van 24.500 frank vervuld. In 1994, dus vier jaar later, was de kostprijs gestegen tot 36.100 en werden slechts 63.100 vacatures ingevuld. Er is hier eigenlijk sprake van een wanverhouding tussen de groei van de kostprijs en de vacatures ; de kostprijs groeide op 4 jaar met 47 percent, het aantal ingevulde vacatures met 7 percent. Deze cijfers bewijzen zeker dat de verslechterde werking van de VDAB er de oorzaak van is. Graag vernam ik van u, mijnheer de minister, welke uw conclusies zijn met betrekking tot deze gegevens. Is dit cijfermateriaal overtuigend genoeg om u te doen inzien dat er daadwerkelijk iets schort met de werking van de VDAB ? Welke concrete maatregelen gaat u nemen om deze wanverhouding weg te werken ? Zal u binnen dit kader een stimulerend beleid voeren ten opzichte van de privé-bemiddelingssector en deze sector alle kansen geven om zich te ontwikkelen ? Het is immers duidelijk dat, wil men alle middelen aanwenden om zoveel mogelijk werklozen aan het werk te krijgen, de privé-arbeidsbemiddelingsbureaus ten volle moeten kunnen functioneren op de arbeidsmarkt. Dit is vandaag jammer genoeg niet het geval. Nochtans is een ruime waaier van dienstverleners met een heterogeen aanbod noodzakelijk om adequaat in te spelen op de arbeidsmarktbehoeften en veranderingen in de economische conjunctuur. Nu zal de minister naar alle waarschijnlijkheid zeggen dat het monopolie in verband met de arbeidsbemiddeling is opgeheven en dit is inderdaad juist. Maar u kan toch niet ontkennen dat er teveel reglementaire drempels bestaan die de ontwikkeling van de privé-arbeidsbemiddelingsbureaus verhinderen.

De intermediaire markt is tot nog toe in Vlaanderen weinig ontwikkeld. Op het einde van 1995 waren er 72 erkende uitzendkantoren actief en hadden 257 wervings-en-se-

lectiebureaus en 14 outplacementkantoren een erkenning om op de Vlaamse arbeidsmarkt te opereren. Er liggen verschillende oorzaken aan deze situatie ten grondslag. Het verbod op betalende arbeidsbemiddeling bestaat nog steeds en een Vlaamse erkenningsregeling voor een vrijmaking van deze markt moet in de loop van 1996 operationeel worden. Daarnaast leiden de diverse erkenningsreglementeringen die op de intermediaire sector van toepassing zijn er toe dat aanzienlijke kansen op het vlak van arbeidsmarktdynamisme en grotere efficiëntie in de aansluiting van arbeidsvraag en -aanbod tot nog toe onbenut zijn gebleven. Overweegt u, mijnheer de minister, dringend werk te maken van het wegwerken van de drempels die de intermediaire sector belet optimaal te functioneren ? Niemand zal immers kunnen ontkennen dat een goede ontwikkeling van de privé-arbeidsbemiddeling alleen voordelen oplevert. Er wordt initieel al extra tewerkstelling gecreëerd door de totstandkoming van privé-kantoren voor arbeidsbemiddeling, die zelf personeel moeten aanwerven. Bovendien kunnen deze kantoren in een gezond klimaat van onderlinge concurrentie functioneren. Aldus versnelt de omlooptijd van de behandelde vacatures, wat op zijn beurt tot een verhoogde tewerkstelling leidt. De creatie van een netwerk van privé-kantoren zal ongetwijfeld leiden tot een bijkomend recruiterskanaal. Nu gebeurt het recruterende nog te veel langs informele kanalen, zoals interimkantoren, headhunting, enzovoort. Het aanbieden van een brede waaier van arbeidsbemiddelingsbureaus zal een positieve invloed hebben op het vraag- en aanbodmechanisme op de arbeidsmarkt.

Bovendien speelt ook een financieel element : zowel de Vlaamse als de nationale staatskas zullen bij deze operatie gunstig varen. De kosten van de privé-kantoren komen immers ten laste van de gebruikers-ondernemingen. Het verhoogde tewerkstellingseffect zal meer sociale bijdragen en fiscale ontvangsten opleveren. De werkloosheidsuitgaven van de RVA zullen dalen. Bovendien wordt door recente analyses van ondermeer de IAO bevestigd dat de hoge kwaliteit van de privé-intermediären een grotere meerwaarde betekent voor de arbeidsmarkt op het vlak van innovatie en creativiteit. Dit lijken mij voldoende argumenten, mijnheer de minister, om dringend maatregelen te nemen om de ontwikkeling van de privé-arbeidsbureaus meer ruimte te geven. Met de beroepsopleiding is het niet beter gesteld ; dat is het tweede luik van de benadering in het VEV-rapport. Ik citeer : in 1990 werd 2.89 miljard frank in eigen VDAB-beroepsopleidingscentra besteed en werden globaal 6,6 miljoen opleidingsuren verstrekt. Eind 1994 was het bedrag gestegen met 67 percent naar 4.83 miljard frank met 10,4 miljoen opleidingsuren. Na een sterke stijging in 1991 kon de kostprijs per opleidingsuur in 1994 met 436 frank per uur teruggebracht worden op het niveau van 1990. Bijna uitsluitend door uitbestedingen aan privé-opleidingsverstrekkers was de VDAB in staat om op korte termijn zijn

Ramoudt

aanbod substantieel te verhogen en juist te oriënteren op bijkomende opleidingsbehoeften. Deze laatste zin is toch wel opmerkelijk, mijnheer de minister, dit betekent immers dat de VDAB enkel dankzij de privé-sector in staat was zijn kosten te beheersen. Ik stel hierbij de vraag of het huidige beleid niet dringend moet evolueren naar een systeem waar de private opleidingssector volwaardig met gelijke kansen kan opereren. Hierbij kan worden gedacht aan het Zweeds model waarbij de overheidsfinanciering gericht wordt op het bedrijfsleven en zijn opleidingsbehoeften. Zowel de VDAB als de private opleidingsverstrekkers zouden dan contractors worden van de Vlaamse overheid. Op die wijze wordt de privé-opleidingsmarkt via vraagfinanciering gedynamiseerd. Mijnheer de minister, niet alleen het VEV toont aan dat het anders moet. Ook in het kader van het VDAB-doelmatigheidsonderzoek dat door Ernst en Young en het HIVA met betrekking tot het VDAB-opleidingsaanbod werd verricht en werd goedgekeurd door het Beheerscomité van de VDAB werden een aantal krachtlijnen vooropgesteld, die op korte termijn moeten worden uitgewerkt. Bijzondere aandacht vooral moet worden besteed aan het herstel van het evenwicht in het beleid ten opzichte van het bedrijfsleven, werknemers en werkzoekenden en het risicogroepenbeleid. Daarnaast moet werk worden gemaakt van een grotere efficiëntie en effectiviteit in de operationele werking van de VDAB.

Wat de beroepsopleiding betreft, blijkt uit de analyse dat de opleidingsmarkt sterk aan het evolueren is, zowel temporeel als geografisch. De opleidingsmarkt wordt competitiever. Het VDAB-beleid benadert die markt echter sterk vanuit het aanbod, en sluit onvoldoende aan bij de evoluerende opleidingsbehoeften van het bedrijfsleven. Welke maatregelen gaat u op dat vlak nemen, mijnheer de minister? Hoe ver is de uitwerking gevorderd van de krachtlijnen uit het doelmatigheidsonderzoek? Welke maatregelen zullen worden genomen om de doelstellingen te realiseren, en hoe is de timing ervan geregeld? Bent u van plan om buiten de krachtlijnen van het onderzoek ook andere maatregelen te nemen om de werking van de VDAB te verbeteren? Zoals de heer Van Vaerenbergh al opmerkte, dient de vraag gesteld of er geen globale evaluatie van de VDAB moet komen. Om werk te kunnen maken van de functionering van de VDAB, lijkt het mij een goed idee om eerst een grondige externe doorlichting uit te voeren. Dat zou kunnen gebeuren op de manier waarop de VDBH is doorgelicht. Toen heeft de bevoegde minister onmiddellijk maatregelen genomen. Wat is uw standpunt daarover, mijnheer de minister?

De voorzitter : De heer Sleecx heeft het woord.

De heer Jef Sleecx : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, volgens de Vlaamse regeringsverklaring moet de werkloosheid op middellange termijn

worden gehalveerd. Het begrip middellange termijn is uiteraard heel rekbaar. Het is uw bevoegdheid niet, mijnheer de minister, maar ik hoop dat dit niet zal gebeuren door nog meer mensen uit te sluiten. In 1995 werden ongeveer 58.000 mensen uitgesloten. Daarvan waren er 23.000 definitief, en hadden de 35.000 andere een tijdsduur van 13, 26 of 52 weken. Dan spreek ik nog niet over het akkoord van Leuven, waarin alle partijen overeenkwamen dat de werkloosheid moet worden teruggedrongen tussen de drie en vijf procent. Tot zover het algemeen kader, waarin ik mijn betoog wil situeren.

Het protocol van de Vlaamse Werkgelegenheidsconferentie van 17 maart 1993 erkent dat de VDAB - zoals de heer Ramoudt hier opmerkte - een centraal actor is op de Vlaamse arbeidsmarkt. In het Vesoc-akkoord van 14 december 1995 wordt duidelijk gepleit voor een versterking van de VDAB-beroepsopleiding voor werkzoekenden. Wat stel ik nu vast? Zowel het protocol van 1993 als het Vesoc-akkoord van 1995 worden niet nageleefd. Integendeel, de slagkracht van de VDAB wordt zelfs afgebot. Aangezien de VDAB de centrale actor is in het tewerkstellingsbeleid, moeten we toch eens overwegen om voor de oudere werklozen terug de VDAB-premie in te voeren. Met ouderen bedoelt men werklozen boven de veertig jaar. De VDAB-premie bedraagt 15.000 frank, en wordt gedurende het eerste jaar toegekend aan werkgevers die deze mensen terug opnemen in het arbeidscircuit. De investering bedraagt ongeveer 10 tot 12 miljoen frank. Deze stimulans zou terug moeten worden ingevoerd.

Ten tweede menen we dat de mobiliteit van de werklozen moet toenemen. Daarover is elke partij het eens. Wat heeft men nu in de praktijk gedaan? Men heeft de reductie van 75 procent die werklozen op hun vervoerskosten kregen, afgeschaft. Ik zal een voorbeeld geven om het effect van die maatregel te illustreren. Als de VDAB iemand voor een sollicitatie van Mol naar Antwerpen stuurt, dan kost hem dat ongeveer 500 frank. Door de afschaffing van de reductie schaffen we dus gedeeltelijk de mobiliteit van de werklozen af. De kostprijs van die reductie lag tussen de twee en de drie miljoen frank. Als we de werkloosheid willen aanpakken, dan zullen we dit soort initiatieven terug moeten invoeren. De heer Ramoudt zei dat de opleidingsplanning maximaal moet worden toegespitst op de behoeften van het bedrijfsleven. We weten inderdaad dat heel wat vacatures niet worden ingevuld bij gebrek aan gespecialiseerd personeel. Bij de bespreking van de begroting heb ik al gewezen op het enorme tekort aan stielmannen. Ik zal een voorbeeld geven uit mijn eigen ervaring. Mijn vrouw wou iets laten schilderen. Omdat we de economie een beetje wilden laten floreren, besloten we niet zelf te schilderen, maar de zaak uit te besteden. Het heeft weken geduurd vóór we iemand vonden. Op de duur zei mijn vrouw: zeg Jef jong, we gaan dat in het zwart laten doen, want dat blijft hier maar duren.

Minister Theo Kelchtermans : Bent u zeker dat Jef dat niet zelf zei ? (*Gelach*)

De heer Jef Sleenckx : Het duurde vier weken voor er een schilder beschikbaar was. Toen ik hem erover sprak, zei die schilder dat er inderdaad geen stielmannen meer zijn. Hoe komt dat ? Ik denk dat hier een taak is weggelegd voor de overheid. Heel wat mensen willen niet meer kiezen voor een vak als metser. Dat heeft te maken met de mentaliteit. De overheid zou de mensen naar Duits model moeten stimuleren om een echte stielman als een Meister te beschouwen. In dat geval zullen er meer stielmannen komen. In de huidige situatie worden ze bijna als minderwaardig beschouwd, terwijl iedereen weet dat ze meer verdienen dan gelijk welke bediende. Onlangs vroeg ik aan enkele arbeiders welk beroep hun kinderen zouden kiezen. Ze gingen bijvoorbeeld voor regent studeren, waarvoor er overigens geen werk meer is. Bijna niemand wou nog een stiel leren. Mensen uit de kleine middenstand bevestigen dat het tijd wordt dat de overheid een voorbeeld neemt aan het Duitse model. Mijnheer de minister, kunnen we hieraan werken ? Het is daartoe de hoogste tijd. Zoniet worden we overspoeld door lassers, metsers en andere stielmannen uit het voormalige oostblok, zeker als de Europese Unie wordt uitgebreid. Ik wil dat nog eens beklemtonen, want herhaling is de moeder van het onderwijs. Ik kom terug op het probleem van de opleidingspremies. Ik weet dat u hier in verandering wil brengen. Het gaat om premies van 40 frank per uur, wat netto op ongeveer 28 frank neerkomt. U hebt gezegd dat deze mensen al over bepaalde middelen beschikken, en dat de premie niet zoveel extra oplevert. Volgens mij is het tegendeel waar. Voor wie deeltijds gewerkt heeft en nu werkloos is, is 4.000 of 5.000 frank een welkome aanvulling bij het budget. Dat geldt ook voor schoolverlaters.

Mijnheer de minister, ik heb een aantal bedenkingen ingediend, en weinig vragen gesteld. In verband met de opleidingsplannen zou ik echter graag duidelijke richtlijnen ontvangen. Ten tweede vraag ik of u iets zal ondernemen in verband met de reductie van 75 percent op de vervoerskosten. Iedereen heeft het immers over de mobiliteit van de werkloze. Als de VDAB mij echter zou vragen om 500 frank uit te geven om voor een sollicitatie van Mol naar Antwerpen te reizen, dan is het logisch dat ik daar niet op zou ingaan. Ten slotte vraag ik dat er absoluut iets wordt gedaan voor de oudere werklozen. Het is uiteraard uw bevoegdheid niet, maar we verliezen een enorm kapitaal aan stielmannen. Ze gaan op 50 tot 52 jaar met pensioen. In mijn regio werft men echter terug ouderen aan omwille van hun know-how. Die know-how dreigt uit de bedrijven te verdwijnen. Kan de premie van de VDAB voor moeilijk plaatsbare oudere werklozen daarom niet terug worden ingevoerd ?

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou enkele opmerkingen willen maken bij de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh. Ik zal niet zo ver gaan als de heer Sleenckx, die een aantal interessante algemene beschouwingen heeft geformuleerd over de opleiding en de werkgelegenheid. Volgens mijn fractie hebben we baat bij een goed georganiseerde en efficiënte VDAB. Die opdrachten moeten worden vervuld door een openbare instelling, uiteraard in samenwerking met de sociale partners. Dat is ons eerste uitgangspunt. Daarnaast heeft onze fractie in de verschillende begrotingsdebatten die we hebben gevoerd sinds eind 1991, dus bij het begin van de vorige zittingsperiode, zowel aan minister Detiège als aan minister Peeters vragen gesteld over het functioneren van de VDAB en heeft ze objectief gepeild naar een aantal gegevens. Er is ons telkens geantwoord dat er doorlichtingen en audits waren aangevraagd en opgestart, maar we hebben er nooit de resultaten van gezien. We hebben deze vraag elk jaar herhaald, maar er is nooit een sluitend antwoord op gegeven. Vandaar dat het misschien niet helemaal juist is te stellen dat het vragen van of beslissen tot een doorlichting gelijkstaat met het onder vuur nemen van de VDAB. Men heeft er volgens mij baat bij dat men zich te gepasten tijde bevraagt over het organisatorisch en financieel functioneren van een dienst als de VDAB, waarmee ook een zeer groot budget is gemoeid. Het is een plicht om dit op de meest objectieve manier na te gaan.

Ik wil ook reageren op de opmerkingen van de heer Sleenckx over een aantal concrete aspecten inzake premies en vergoedingen voor cursisten. Indien men werkt met een beheersovereenkomst, zoals bij de VDAB, dan moet men erop toezien dat men dit als systeem ook respecteert. Het parlement of de regering mogen enkel inspelen op de problematiek, wanneer men het beheerscontract opmaakt, afsluit en ook evalueert. Het is niet goed dat men de politiek telkens opnieuw betreft bij de uitvoering van sterk geïsoleerde maatregelen die de VDAB neemt. Dit heeft immers twee grote nadelen. Het belet de VDAB om enigszins autonoom een bepaalde verantwoordelijkheid op te nemen of het is een alibi om een bepaalde verantwoordelijkheid niet op te moeten nemen, afhankelijk van de manier waarop men het spel binnen de VDAB wenst te spelen. Of de besparingsmaatregel waardoor bepaalde vergoedingen die eerder werden toegezegd, worden afgeschaft, bedoeld is om de politieke wereld er opnieuw bij te betrekken en ervan uit te gaan dat ze er zich wel mee zal moeien, laat ik in het midden. Misschien denkt de VDAB dat we aan die voorrechten niet zullen laten raken, zodat hij voor een stuk zijn verantwoordelijkheid kan afschuiven. Dit is geen goede houding. Als er beheersovereenkomsten zijn, moet men ook trachten ze maximaal te respecteren en bij te sturen op algemene evaluatiemomenten. Als een dienst als de VDAB weet dat, wanneer het beheerscomité bepaalde maatregelen neemt, de politiek niettegenstaande een beheersovereenkomst

Schuermans

toch tussenbeide zal komen om bij te sturen en ze dit kan aangrijpen om eventueel meer middelen te vragen, dan werken we als overheid, parlement of regering volgens een slechte strategie. Ik wil er meer in het algemeen voor pleiten dat men inderdaad met een beheersovereenkomst werkt, maar dat men dan als overheid van een zekere terughoudendheid moet getuigen en cours de route. In het decreet van 1995 hebben we bepaald dat naast de VDAB ook de privé-sector een inbreng kan hebben. We hebben decretale initiatieven genomen, wat ook door de regering in 1995 is gehonoreerd. Ik stel vast dat de VDAB zeer alert heeft gereageerd en VDAB Consult heeft opgericht om precies aan betalende arbeidsbemiddeling te kunnen doen, wat vanuit VDAB-oogpunt een goede operatie is. Het is een teken dat ze gevoelig is voor de mogelijkheden die worden geboden. Maar anderzijds staat daartegenover dat de privé-sector nog altijd niet de kans heeft om zich op de markt te bewegen. De uitvoeringsbepalingen zijn er nog niet. Het heeft lang geduurd, eer de partners een advies hebben verstrekt over welke categorieën voor deze privé-arbeidsbemiddeling tegen betaling in aanmerking komen. Het loonniveau van 1,2 miljoen frank is volgens mij geen goede norm, want het kan perfect zijn dat ook in de lagere looncategorieën vacatures niet worden ingevuld. Daarin zou de privé-sector misschien een inbreng kunnen hebben. Ik vind het loonniveau als regel om te bepalen wie wel of niet kan bemiddelen, een zeer arbitrair criterium, maar ik neem aan dat we dat debat later nog zullen voeren. Toch wil ik ervoor pleiten om naast de VDAB ook de privé-sector een stuk van de markt te laten invullen. Internationale studies geven aan dat de rol van de openbare bemiddelaar niet wordt beknot, wanneer daarnaast ook de privé-sector actief is. Dit is niet alleen in Nederland vastgesteld, maar ook het HIVA heeft dit onduidelijk aangetoond. Er is dus geen reden om dit nog langer af te remmen.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emile Verrijken : Mijnheer de minister, ik wens in te pikken op het voorbeeld dat de heer Sleenx uit de praktijk van het schildersambt heeft gegeven. We weten natuurlijk allemaal dat er in huizen meestal in het zwart wordt geschilderd. Dat verneem ik ten minste van vele bronnen. Ik wens ook een voorbeeld te geven. Ik ken namelijk een jongeman die op het verkeerde pad was terechtgekomen, maar zich heeft herpakt. Hij is het schildersambt gaan leren bij de officiële VDAB-diensten. Met de rol schilderen kon hij natuurlijk al na veertien dagen. Daarna heeft hij de vraag gesteld of hij namaak-marmerschilder kon worden. Er is immers heel veel vraag naar tratoria's met Romeinse ornamenten, zoals in Italiaanse restaurants. De professor kende daar niets van, blijkbaar omdat hem nooit die vraag werd gesteld. Maar omdat hij ze interessant vond, is hij op zoek gegaan naar een antwoord. Na een week heeft hij de jongeman meegedeeld

dat hij naar de academie moest gaan. Alsof die jongen, die de school op zestienjarige leeftijd had verlaten en slechte tijden had meegemaakt, naar een academie zou gaan. Daarmee wil ik alleen maar aantonen dat het vakonderwijs totaal onaangepast is. Men kan wel met de rol leren schilderen, maar meer niet. Daar kan men alleen zijn kost mee verdienen, als men in het zwart gaat werken in concurrentie met een hoop oudere vakmensen die de stiel goed kennen, zo snel mogelijk brugpensioen nemen om dan in hun vrije uurtjes wat bij te verdienen. Dat weten we toch allemaal.

Ik kom nu tot een meer theoretische uiteenzetting. We hebben met onze karige middelen voor vele Vlaamse problemen een heel belangrijke oplossing uitgedokterd. Uit welke tijd stamt het model van de Duitse Meister-und-Lehrling-verhouding, hoewel ze nu ook een beetje wordt aangetast ? Ze dateert uit de duisterste tijden van de middeleeuwen. De talloze kunstambachten die er toen in Vlaanderen waren, hadden zich verenigd in gilden. Maar waarom is men daarvan afgestapt ? Ik heb niets tegen de collega's van de VLD, maar de liberalen verspreidden in de negentiende eeuw de stelling dat iedereen naar school moest kunnen gaan. Ik moet toegeven dat er iets in zat. Iedereen moest geletterd worden, en dit doortrekkend, iedereen moest in de vakschool de slaaf van een meester worden, hetgeen toch dikwijls het geval was. In de schilderkunst bijvoorbeeld, die me niet onbekend is, moest een leerling in de oude tijd drie jaar natuurlijke verfstof pletten, voor hij nog maar verf mocht mengen. Maar die mensen hadden meer tijd dan nu, al was hun leven veel korter. Hoewel er niets links aan Bismarck was, heeft hij vreemd genoeg samen met de sociale zekerheid ook het Lehrling-systeem wettelijk geregeld. Maar dat was allemaal heel negentiende-eeuws. Van de nazi-periode weet ik niets, maar het is merkwaardig en historisch vaststaand dat na de Tweede Wereldoorlog in de Engelse zone van Duitsland, die in Labour-handen was, onder andere in het noordelijke industriële Ruhrgebied, of wat ervan overblijft, een grondige wetgeving werd opgesteld. Gek genoeg is ze zonder kritiek door de Bondsrepubliek overgenomen. Het Lehrling-systeem is er volledig ingebouwd. Ik durf de vraag nauwelijks aan de voorzitter stellen, omdat ik me herinner dat er budgettaire problemen zijn. Maar als we nu eens drie bevoegde Duitsers zouden uitnodigen om ons dat grondig uiteen te zetten ? Nu is er, zoals overal in de wereld, crisis, maar hun systeem heeft prachtig gewerkt. Bij Mercedes-Benz lopen duizend of tweeduizend leerjongens wettelijk school. Men kan daarop repliceren dat dit tot paternalisme leidt, omdat ze dan gebonden zijn aan Mercedes-Benz. Dit is nu ook niet meer waar, want er is in Duitsland ook job rotating. Mijnheer de minister, in Duitsland is dit een instituut en we zullen ook zo ver moeten gaan. Niemand kan een leerjongen beter opleiden dan een leermeester. Zoals daarnet ook werd gezegd, is iemand van veertig- of vijftigjarige leeftijd, die alle ondervinding heeft opgedaan, de meest ge-

Verrijken

schikke persoon. Stel u voor - met alle respect voor onze Vlaamse vakscholen - dat iemand uit onze afdeling metaalbouw naar Mercedes-Benz trekt. Die maakt zich daar belachelijk. Hij staat niet verder dan een immigrant uit de Derde Wereld, niettegenstaande hij theoretisch wel aan draaibanken heeft gewerkt. De toekomst is het verleden in dit geval, namelijk het Meister-Lehrling-systeem. Ik vestig er uw bijzondere aandacht op dat dit eigenlijk een Labour-gedachte is van net na de Tweede Wereldoorlog, hoewel de traditie in Engeland niet bestaat. Zoals u weet, is Churchill in Potsdam naar huis gestuurd en vervangen door Attlee. Gek genoeg hebben de Verenigde Staten van Amerika dit kritiekloos aangenomen. Duitsland heeft een wetgeving die in zekere zin uit het brein komt van enkele extreme Labour-mensen, die in Duitsland leerden democratisch te besturen.

- De heer Jef Sleenckx treedt op als waarnemend voorzitter.

Dit Duitse systeem moet volgens mij grondig worden bestudeerd door uw diensten. Een hoorzitting met Duitse industriëlen, vakbondsafgevaardigden en mensen uit de praktijk van het Meister-Lehrling-systeem zou ons werkelijk een stap verder kunnen brengen. Het is toch niet voor niets dat de Duitse industriële gespecialiseerde arbeiders zeer hoog aangeschreven staan, en dit niet alleen op het vlak van het loon, maar ook in de achting van de bevolking. In het Duitse systeem is een soort verering ontstaan tegenover handenarbeid, hoe onbegrijpelijk ook, als men ziet wat een vakman kost. Voor we met voorstellen of ontwerpen van decreet uitpakken, wat nog veel te vroeg is, moeten we eerst de kern van de zaak bespreken. Daarom stel ik voor dat er naast het studiewerk van uw diensten, ook een hoorzitting met Duitsers wordt georganiseerd, waarop ik zeker aanwezig zal zijn.

De voorzitter : Ik wil kort aansluiten op wat de heer Verrijken zonet heeft gezegd. Mijnheer de minister, aangezien de kleine middenstand met heel wat problemen zit, houden de middenstanders ook al eens hearings. Op één daarvan werd ik uitgenodigd en kreeg ik te horen dat heel wat faillissementen worden uitgesproken, omdat velen een winkel of bedrijfje starten zonder voldoende onderlegd te zijn. Het is vanzelfsprekend dat ook de consumptie er iets mee te maken heeft. Maar ik bedoel daarmee dat ze niet voldoende de stiel beheersen. Vandaar de idee van het Meister-Lehrling-systeem. Men zal pas een winkel kunnen openen, als men volledig de stiel onder de knie heeft. Zo heb ik horen vertellen dat iemand die een gordijnenwinkel had, nauwelijks zelf kon stikken. Ondertussen is hij natuurlijk failliet. Dat wou ik nog even meegeven.

Minister Kelchtermans heeft het woord.

Minister Theo Kelchtermans : Deze discussie is op zich interessant, in die zin dat iedereen zoekt naar het nog niet

ontdekte geheim om een oplossing te vinden voor het probleem dat ons allemaal bezighoudt. Er zijn een aantal middenstandsopleidingen waarin het systeem van de meester en de leerjongen overeind is gebleven, misschien niet helemaal in de toepassing zoals de heren Sleenckx en Verrijken hebben toegelicht. Maar wie een leerovereenkomst sluit, krijgt een meester toegewezen.

De heer Emile Verrijken : Dat is op een laag niveau. Ze worden uitgebuit.

Minister Theo Kelchtermans : Ik denk dat dat een overhaaste veralgemening is. Er zijn wel delicate punten aan het systeem gekoppeld. Maar ik ken heel wat zelfstandigen die zich hebben kunnen waarmaken, precies omdat ze tijdens de vrij harde opleiding voortdurend de praktijk aan de scholing hebben getoetst. Je hebt dus ook vanuit de beroepsopleidingen het systeem van de op maat gemaakte individuele beroepsopleiding. Men zit daar natuurlijk niet met hetzelfde pedagogische concept. Dat geef ik dus toe, maar er zijn ook maatopleidingen. Het is juist voor het voorbeeld dat u geeft, maar zo kent iedereen natuurlijk wel voorbeelden. Ik kom nu tot de algemene teneur van de interpellatie die hier vandaag is ingezet. Ik denk persoonlijk, rekening houdend met de manier waarop de VDAB zijn plaats binnen de organisatie van werkgelegenheid en tewerkstelling op de arbeidsmarkt Vlaanderen vervult, dat men niet mag besluiten - uit de korte en hevige discussie - dat die VDAB eigenlijk publiek door iedereen in een slecht daglicht wordt gesteld. Ik weet niet of de heer Ramoudt dat eenzijdig vanuit die hoek wil bekijken. Ik spreek hem dan tegen. Er zijn terecht een aantal vragen gesteld, ook door diegenen die verantwoordelijkheid hebben binnen de VDAB, maar ik vind dat het ook een voordeel is dat de discussie nu stevig op gang is gekomen. Dit heeft sommige zaken versneld, die misschien anders meer tijd zouden hebben gevraagd. Vandaag stel ik vast dat er, ook na de kritische nota die de heer Ramoudt heeft voorgesteld vanuit het VEV, op de uitdrukkelijke vraag of het VEV nog echt in het paritair beheer mee aan de tafel wil blijven zitten om dus die arbeidsmarkt in Vlaanderen organisatorische mogelijkheden te bieden vanuit het perspectief opleiding en arbeidsbemiddeling, nog steeds op overtuigende wijze ja wordt geantwoord. Daar is dus geen discussie over. Het VCOB, het Vlaams Opleidingscentrum voor Overheidsbeleid, heeft enige tijd geleden een studieopdracht gekregen. Ook hier was één van de conclusies van professor Deprez, die dit centrum leidt, een aanbeveling naar het paritair beheer. Men vindt dus dat de sociale partners hier daadwerkelijk in een beheersfunctie ook hun verantwoordelijkheid mee moeten opnemen naar de organisatie van het opleidingsaanbod en de manieren van arbeidsbemiddeling en dus het organiseren van een goed functionerende arbeidsmarkt. Daarover is dus geen discussie.

Als we de laatste tien jaar bekijken, heeft de VDAB volgens mij een merkwaardige weg afgelegd. Sommigen zul-

Kelchtermans

len zich nog wel herinneren wat vroeger de sclerose was in de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, wat toen beroepsopleiding was, en wat toen arbeidsbemiddeling was. Het verschil tussen de huidige, dynamische VDAB en de vroegere RVA is onvoorstelbaar. Dat er nu een moment is dat men even moet rondkijken om te zien hoe het nu verder moet, is ook vanzelfsprekend. Die discussie is zelfs gezond. Als mevrouw Smet nu zegt dat we die arbeidsbemiddeling misschien opnieuw moeten federaliseren, dan heb ik er geen probleem mee dat men een discussie voert tussen Vlaanderen en het federale niveau. Het is goed om te bekijken wat het best op regionaal en wat het best op federaal niveau functioneert. Over het intellectueel-logische dat dit een tweerichtingsverkeer moet kunnen zijn, heb ik dus geen probleem. Ik vind echter niet dat men de gemakkelijksoplossing moet kiezen en zeggen : als we arbeidsbemiddeling zouden hebben, zouden we een veel beter controle-instrument hebben om de werkloosheid te beoordelen, ook in functie van de arbeidsmotivatie. Ik lees in nota's dat reeds in 1972 binnen de toen nog unitaire, federale RVA, de discussie volop bezig was, en dat men toen reeds klaagde dat die arbeidsbemiddeling onder de vleugels zat van de werkloosheid. Men zei toen ook dat het onmogelijk was om zo een positief imago te krijgen bij die arbeidsbemiddeling. Arbeidsbemiddeling wordt zo eerder als een hulpinstrument voor de controleur beschouwd, dan wel als een positief arbeidsbemiddelingsbeleid. Zeker omdat toen reeds werd gezegd dat men zo de navelstreng losmaakte tussen arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding. En dat is toch juist het belangrijkste ?

Ik heb hier een aantal cijfers en grafieken. Er zijn ook een aantal cijfers vanuit het VEV-rapport. Als u wil, kan u deze cijfers bekijken. Er worden momenteel een aantal doelmatigheidsanalyses uitgevoerd, onder meer door het VOOB en door Ernst & Young. Voor beroepsopleiding is dit al gebeurd, voor arbeidsbemiddeling is dit nog bezig. We moeten consequent zijn. Dit zijn opdrachten, gegeven vanuit het beheerscomité aan hun eigen instellingen ; ze kunnen dat dus mede controleren. Als ik de resultaten hiervan bekijk, dan is de evaluatie afrondend positief voor de beroepsopleiding. Die is ook positief als men het beheerscontract neemt : wat is hen opgelegd, met welke middelen moeten ze dat doen, met welk personeel moeten ze dat doen ? We kunnen niet anders dan vaststellen dat dit positief is. Er zijn natuurlijk ook aanbevelingen naar bijstellingen. Ook vanuit het VOOB door professor Deprez zijn er een aantal concrete aanbevelingen naar personeelsmanagement toe. Men zal deze ook moeten uitvoeren.

Ik vind het dus positief dat er nu een aantal bedenkingen naar voor worden gebracht over de VDAB en over de taken van deze dienst. Maar men moet dus ook, als men de evaluaties bij elkaar krijgt, de conclusies durven trek-

ken die zich daaruit opdringen. Het VEV doet dat voor een deel ook. Mijns inziens is, in verband met het paritair beheer, de discussie van het VEV - en ook van sommige andere sociale partners - eerder op welke manier we moeten vermijden dat we voortdurend met onszelf in conflict komen. En op welke manier moeten we eventueel dat paritair beheer naar kerntaken waarmee ze zich moeten bezighouden, beter omschrijven ? Waar moeten ze zich niet mee bezig houden ? Ik vind niet dat een paritair beheer zich met het dagdagelijkse personeelsbeheer en de aanwerving moet bezighouden. Het moet zich bezighouden met belangrijke doelstellingen : of men voldoende opleidingen geeft aan langdurig werklozen, of men ook een bepaald contingent individuele beroepsopleidingen geeft. Als men op een bepaald ogenblik overschakelt naar een ander - gesofistikeerd - computersysteem met alle mankementen vandiën, dan kan men daar natuurlijk vragen over stellen. Maar over andere dingen moeten geen vragen worden gesteld. Dit is dus het einde van het verhaal : paritair beheer wordt door niemand op de helling gezet. De indruk bestaat dat dit wel het geval is, maar in werkelijkheid is dit niet het geval. We hebben daarover navraag gedaan, en dit zal op voorstel van de sociale partners ook binnen het Vesoc verder worden gezet. Door de heer Ramoudt is reeds verwezen naar de vraag in verband met de effectiviteit. Ook in de zeven concrete vragen die mij door de heer Van Vaerenbergh werden overgemaakt, kwam dit ter sprake. Wat is er allemaal aan de hand, ook bij het introduceren van nieuwe computersystemen ? Zijn de cijfers juist, enzovoort ? Hierover doen nogal wat verhalen de ronde. Wat is er in Brabant specifiek voorzien voor de mensen die zich in de specifieke situatie bevinden dat men hier in Vlaams-Brabant zit ?

Ten eerste, wat het introduceren van het andere systeem betreft, zijn de kinderziekten nu eindelijk voorbij. De cijfers zijn ook altijd juist geweest. Die zijn manueel bijgewerkt, natuurlijk wel met een zekere vertraging. Aan effectiviteit heeft die arbeidsbemiddeling op dat ogenblik dus niets ingeboet, ook niet als ik de grafieken bekijk. Als men dat vergelijkt met 1993 als referentie 100, dan zitten we in 1995 met percentages van 132 tot 119. Het is juist dat er dit jaar een zekere daling is, maar we zitten nog altijd 20 percent boven het cijfer van 1993. Afgehaalde vacatures en bedrijfsbezoeken : 107 ten overstaan van het referentiejaar 1993, vervullingspercentages werkaanbod : 101, niet-werkende werkzoekenden : 107, werkzoekenden moeilijke doelgroep : 108, contacten met werkzoekenden : 207. Dit is dus allemaal gestegen. Bij gespecialiseerde dienstverlening zit men er met 90 wel onder. Deze stijging geldt dus ook voor de andere grafieken. Overal zit men boven de percentages van wat men in 1993 heeft gehaald. Bij de beroepsopleiding is dit ook zo. De uitdrukkelijke opdracht was : ga eens na of de VDAB zijn beheerscontract heeft gerespecteerd. Er is geen enkele discussie over : dat is dus wel degelijk gerespecteerd, met de middelen die men hiervoor heeft. We kunnen na-

Kelchtermans

tuurlijk wel een andere vraag stellen. Het gaat hier om een beheerscontract dat blijkbaar zeer scherp is genogecieerd. Verschillende mensen die toen rond de tafel zaten, blijken nu een verschillende lezing te hebben van hetzelfde beheerscontract. Kan de VDAB met die middelen, met die dotatie van - als ik me niet vergis - iets meer dan 3 miljard frank, de opdrachten aan die voortdurend en in steeds groeiende mate worden opgelegd en dit rekening houdend met het feit dat de dienst zelf dacht over meer middelen te kunnen beschikken. Ik ga akkoord met de heer Schuermans dat men het beheerscontract niet in vraag moet stellen. Als iedereen dezelfde lezing heeft van hetzelfde beheerscontract, dan hoeft dit ook niet te gebeuren. Er blijken echter verschillende lezingen te zijn, en dit is dan ook de oorzaak voor een gedeelte van de financiële problemen. Reserves die vorige jaren konden worden aangesproken, blijken er plotseling niet meer te zijn. Een bijkomende dotatie voor bijkomende opdrachten blijkt dus ook niet meer te worden gegeven. Met de Vlaamse minister van Begroting, minister Demeester, en met het kabinet van Openbaar Ambt zijn we momenteel deze beheersovereenkomst opnieuw aan het bekijken om te komen tot een eenduidige interpretatie van de inhoud van deze beheersovereenkomst. In verband met de beroepsopleiding is dit zeer belangrijk. Als ik het beheerscontract bekijk, zie ik dat het aantal opleidingsuren boven dat van 1993 ligt. Ik zie dat 70 procent van de cursisten tot een moeilijke doelgroep behoren, zelfs meer nog : 115 procent. We halen dus nog meer mensen uit de moeilijke doelgroep dan eigenlijk in het beheerscontract is voorzien. In verband met de doorstromingsresultaten was dit, als ik me niet vergis, 60 procent uit die groep, en zitten we nu aan 109 procent ten overstaan van 1993. Wat dat betreft is er dus ook hier een positieve evaluatie.

Er is een specifiek probleem - dit wordt niet ontkend - in verband met Vlaams-Brabant. Het is juist dat het aandeel van de Franstalige niet-werkende werkzoekenden uit Halle-Vilvoorde in 1995 33 procent bedroeg, 32 procent bij de mannen en 34 procent bij de vrouwen. In het plaatsingskantoor Zaventem is zelfs meer dan de helft van de niet-werkende werkzoekenden Franstalig : 53 procent. De Franstalige werkzoekenden die niet in een faciliteitengemeente wonen, dat zijn er dus 2.121 in totaal, worden uitsluitend in het Nederlands te woord gestaan. De taalwetgeving is ter zake duidelijk. Nederlandsonkundigen worden steeds verzocht om een tolk mee te brengen. Daarmee wordt dus ook de taalwetgeving gerespecteerd. Vroeger, zegt men, kon de VDAB met zijn dienstenpakket weinig doen voor de Nederlandsonkundige werkzoekenden. In de praktijk werd vroeger getracht deze Fransstaligen door te verwijzen naar tweetalige of Franstalige diensten. Nu worden zij verzocht om een tolk mee te brengen. Fransstaligen worden ook opgeroepen voor de verplichte begeleiding, in uitvoering van het federale begeleidingsplan. De Fransstaligen uit faciliteiten en taal-

grensgemeenten worden begeleid in het Frans. De anderen worden bij de oproeping verwittigd dat zij vergezeld moeten zijn van een Nederlandskundig persoon die als tolk kan fungeren. De VDAB biedt dus ook toegang tot de databanken met Brusselse en Waalse werkaanbiedingen en met Franstalige beroepsopleidingen. Bovendien worden er diverse opleidingsinitiatieven genomen, zoals taalcursussen Nederlands voor Frans- en anderstaligen, zowel in eigen beheer als in samenwerking met derden, op diverse lokaties in het ambtsgebied. Ook zijn er opleidingen Frans voor de onthaalbedienden en het Weerwerkteam, dat ook kennis maakt met het Forum Opleidingsaanbod.

Ik heb hier trouwens een aantal getallen van de opleidingsprojecten, die gegeven worden in STD-Vilvoorde en STD-Brussel, ook betreffende de planning voor de opleidingen in 1996. Daaruit blijkt overal dat er doorlopend een aantal sessies voor anderstaligen worden gegeven, dus ook en vooral betreffende de opleiding Nederlands.

De voorzitter : Mijnheer de minister, kunnen wij dat cijfermateriaal krijgen als bijlage aan het verslag ?

Minister Theo Kelchtermans : Ja.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de minister, mijn bezorgdheid betrof niet zozeer het al dan niet respecteren van de taalwetgeving. Ze betrof wel de zo talrijke werklozen in Vlaams-Brabant en vooral in Halle-Vilvoorde, en dit vanuit twee oogpunten. Enerzijds gaat het om het vergroten van hun mobiliteit op de arbeidsmarkt, zodat hen de mogelijkheid gegeven wordt om werk te vinden, anderzijds gaat het hun integratie in de gemeenschap in Vlaams-Brabant. De taal is immers de eerste manier om zich te integreren. Voor allochtonen is het de regel dat zij aangespoord worden en hen zelfs reglementair opgelegd wordt dat zij cursussen Nederlands moeten volgen om van hun werkloosheidsuitkering te kunnen blijven genieten, terwijl dat voor autochtonen niet het geval is. Kan de desbetreffende regelgeving niet gelijkgeschakeld worden ?

Minister Theo Kelchtermans : Bedoelt u voor de werkloosheidsuitkeringen of voor de opleiding ?

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Werkloosheidsuitkeringen. Het is een andere manier om de zaak te bekijken. Ik wil niemand uitsluiten, maar ik merk slechts op dat het systeem dat voor allochtonen geldt niet voor autochtonen geldt. Mijn tweede vraag betreft de taalproblematiek, vooral inzake diegenen die bij de VDAB in dienst zijn. Zoals ik in het verleden reeds zei, ben ik het niet eens met de interpretatie die men desbetreffend aan de taalwetgeving geeft. Ik zie niet in waarom mensen van de VDAB die in Halle of Zaventem aan bemiddeling moeten doen

Van Vaerenbergh

verplicht zouden kunnen worden om Frans te kennen. Dat is een uitbreiding van de taalwetgeving. We moeten een ander systeem voor de faciliteitengemeenten ontwikkelen om die mensen te begeleiden. Zij die in Lennik wonen en Franstalig zijn - ik ken dergelijke mensen in mijn gemeente - moeten met een tolk komen. Zij die in de faciliteiten wonen moeten dat niet doen. Maar diegene die achter het loket zit en de mensen ontvangt wordt plots verplicht om Frans te kennen. Dat is niet de zin van de taalwetgeving : deze voorziet iets heel anders en is een lokaal gegeven in die gemeenten. Hiermee ben ik gekomen tot de gehele problematiek en mijn reden voor het stellen van deze bijkomende vraag. De taalproblematiek van Vlaams-Brabant is gelegen in het feit dat het gezicht dat we als provincie tegenover anderstaligen vertonen niet eenduidig is. Deze problematiek werd ook door de gouverneur van Vlaams-Brabant aangeraakt, toen die zei dat hij, mocht hij als Nederlandsonkundige Franstalige in Antwerpen terecht komen, in het Frans geholpen zou worden, zonder dat er afbreuk zou worden gedaan aan het totaalbeeld van die man dat hij in een Nederlandstalig gebied woont. Men zal veel toleranter zijn tegenover die man en hem helpen. In Vlaams-Brabant krijgt dit echter een politieke bijklank. Dat zouden we moeten trachten te vermijden door hetzelfde systeem als in de rest van Vlaanderen in te stellen. Op die manier is het voor die man duidelijk dat hij in een eentalig gebied terecht is gekomen, terwijl hij anderzijds toch optimaal geholpen wordt. 6 maanden geleden werd verscheen op zaterdag een artikelenreeks in *Le Soir*, die deze problematiek vrij goed behandelde. Steeds komt daar tot uiting dat de betrokkenen het als een verworven recht beschouwen om op die manier geholpen te worden. Maar vooral het bevorderen van de integratie in onze gemeenschap interesseert me. Uiteindelijk is onze staatsstructuur nu eenmaal zo dat Vlaams-Brabant een Vlaamse provincie zal zijn, dat de instellingen meer en meer Vlaams zullen zijn door de eigen dynamiek van de provincie. Die mensen moeten zich op een of ander manier in die gemeenschap, waar ze blijvend deel van zullen uitmaken, kunnen integreren. Laat ze thuis de taal praten die ze willen praten. Maar ze moeten toch de mogelijkheid krijgen om te kunnen functioneren binnen de administratie.

Minister Theo Kelchtermans : Ik ben het met uw analyse eens en zal laten onderzoeken of dit daadwerkelijk de interne instructies zijn. We zullen ook juridisch nagaan of dit inderdaad kan aangehouden worden. Ook ben ik van mening dat als de taalwetgeving daar niet gerespecteerd wordt het onze eerste vereiste is deze te doen respecteren. Deze is immers aan de lokaliteit gebonden en niet aan het contact.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Vooral dan betreffende het verschil tussen autochtonen en allochtonen, wat ik heel belangrijk vind.

Minister Theo Kelchtermans : Het stellen van een dergelijke voorwaarde om uitkeringsgerechtigd te blijven is wel een federaal gegeven. Vlaanderen speelt daar geen rol in. Ik rond nu af. Ik heb arbeidsbemiddelaars in vooropzeg geplaatst. Dat was een bewarende maatregel, omdat ik niet zeker was van het budgettaire vervolg van het verhaal. Ondertussen is uit de feiten gebleken dat men ze kan behouden zoals ze zijn. Enkel zijn er vrijwillig uitgestapt omdat ze niet meer wensten verder te doen met begeleidingswerk of een andere oplossing hadden gevonden. Op andere vragen heb ik algemeen en indirect geantwoord. AMI was inderdaad een tijdelijk probleem, dat ondertussen volledig opgelost is. Verder werden er vragen gesteld door de heren Sleenckx, Schuermans en Verrijken. Persoonlijk vind ik dat het niet de taak van de minister is om voortdurend aan de VDAB te zeggen wat moet gedaan worden. Als je een gedelegeerd bestuur aanvaardt, dan moet je ook consequent zijn. Je kan de problemen eventueel signaleren, maar het is aan hen om oplossingen uit te werken. Wij dragen de politieke verantwoordelijkheid. Onze eerste zorg is dat zij het beheerscontract respecteren. Alles wat daar buiten valt is ter beoordeling van het management zelf en het beheerscomité. Met onze beoordeling dreigen we de zaken te desorganiseren, door tussentijds andere prioriteiten te stellen. Voor een goede werking moeten we dat gegeven kunnen aanvaarden. Eén van de opdrachten die momenteel wordt uitgevoerd, bestaat erin een grotere decentralisering tot stand te brengen. De lokale STD's moeten een veel grotere verantwoordelijkheid krijgen om eigen initiatieven uit te voeren. Ook hun flexibiliteit en budgettaire verantwoordelijkheid moet groeien. Zo kunnen ze samen met het STC snel inspelen op de vraag en het aanbod op de arbeidsmarkt, en beroepsopleidingen die zich richten op de behoeften van hun streek, organiseren. Voorlopig moeten alle initiatieven eerst door de Brusselse flessehals lopen. Dat moeten we vermijden. Daarom zijn het beheerscomité en het management momenteel volop bezig om de acties korter bij de realiteit te laten aansluiten.

Heel wat vragen gingen eigenlijk over deze problematiek : hoe kan men het aanbod beter aanpassen aan de plaatselijke vraag ? Ik besef dat er een zekere complementariteit moet blijven bestaan. We moeten niet inrichten wat de centra van middenstandsopleiding al voor hun rekening nemen, en ons evenmin richten op de doelgroep van de sociale promotie van het ministerie van Onderwijs. Uw voorbeeld over de marmerschilder hoort bijvoorbeeld traditioneel bij het artistiek hoger onderwijs. Het is uitzonderlijk dat de VDAB dit soort cursussen inricht. Nochtans kan zo een cursus, indien nodig, aan de individuele beroepsopleiding tot schilder van een werkloze worden toegevoegd. Veel mensen zijn er onvoldoende over geïnformeerd in hoeverre maatwerk zoals wordt onderwezen door het centrum van middenstandsopleiding, ook kan ingepast worden in de individuele beroepsopleiding. De heer Ramoudt heeft zich al bij vorige gelegenheden kri-

Kelchtermans

tisch uitgelaten over het brede takenpakket van de VDAB. Ik denk dat de andere interpellanten zijn vragen al gedeeltelijk hebben beantwoord. We menen dat een doorbraak in de privé-arbeidsbemiddeling heeft plaatsgehad. Weliswaar liggen er nog enkele drempels, die sommigen als hinderlijk ervaren. De conventie over de arbeidsbemiddeling zal vermoedelijk echter een wijziging voorstellen. In dat geval kunnen we daar op inpikken. Ik herinner u aan het positief advies van de SERV over de privé-arbeidsbemiddeling. In die Raad zitten ook de werkgevers rond de tafel.

De heer Didier Ramoudt : Het gaat hier om een advies over een decreet.

Minister Theo Kelchtermans : Inderdaad, maar ook over de inhoud van het decreet.

De heer Didier Ramoudt : Ze gaan niet buiten het decreet.

Minister Theo Kelchtermans : Neen, maar het gaat wel over de inhoud van het decreet en over de begeleidende informatie. Men kan niet tegelijk warm en koud blazen. Voor het overige moet de discussie binnen de beroepsopleiding worden gevoerd, wat het beheerscontract trouwens ook voorziet. Men zegt : dat is de basis waarmee u het moet stellen. Als u meer wil, dan moet u dat zelf verdienen - en ze verdienen heel veel. Plots zegt men dan : wat u verdient, is deloyale concurrentie. U verdient dat vanuit een overheidsopdracht, waarvoor u ten onrechte overheidsmiddelen inzet. In het laatste geval ziet men over het hoofd dat ze een sturende functie vervullen op de markt. Ook staan ze ter beschikking van velen die nergens anders aan de bak komen. Indien we op dit vlak wijzigingen willen aanbrengen, dan moeten we daarin rechtlijnig zijn. Ofwel privatiseren we volledig, en aanvaarden we dat de regels ook voor hen onverkort gelden en we niet te pas en te onpas tussenbeide komen. Ofwel staan we toe dat ze zich op privé-basis op de arbeidsmarkt begeven en aan outplacement doen. De heer Sleenckx had het over de afschaffing uit budgettaire noodzaak van de premie voor tewerkstelling van oudere werklozen. Niet wij hebben die afgeschaft, maar het beheerscomité, dat heeft nagegaan wat er moet worden geschrapt om met het beschikbare budget rond te komen.

De heer Jef Sleenckx : Het ging om tien miljoen frank.

Minister Theo Kelchtermans : Goed, het was maar tien miljoen frank, maar als er een tekort is, schraapt men over de bodem, en vindt men alles wat men daar aantreft, even waardevol. In die optiek zijn ook de opleidings- en de verplaatsingsvergoedingen geschrapt. Dat lijken allemaal peanuts, maar we moeten dit bekijken in de context van de discussie. We zeggen : dat is het beheerscontract, en daar moet u het mee stellen. Welnu, ze hebben het

ermee gesteld, en nu zijn we politiek ongelukkig met hun keuzes. De sociale partners hebben het nochtans ter wille van hun achterban erg moeilijk met deze maatregelen. Ik ga ervan uit dat ze niet hebben geopteerd voor een gemakkelijksoplossing, waarbij ze de mensen in de gordijnen jagen en dan langs de achterdeur terug binnenkomen om meer middelen te vragen. De VDAB heeft beter gefunctioneerd dan men had verwacht. De VDAB, VDAB-consult, T-interim en de outplacement-diensten zijn diensten die zich aan het waarmaken zijn of dit al lang hebben gedaan. Het is dan ook niet logisch dat men alles wat ze goed doen, zou afstoten, en hen zou verplichten zich uitsluitend op het ondankbare werk te concentreren, en dan nog met marginale middelen. Op die manier zou men het werk van de VDAB op het vlak van arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding ook niet correct naar waarde schatten.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Ik vind de verschillende benaderingen van de problematiek, die vandaag aan bod zijn gekomen, zeer interessant. Ik zou willen ingaan op de suggestie van de commissievoorzitter om de studies die in dit verband zijn uitgevoerd, aan de commissie voor te leggen. Daaraan kunnen ook een aantal interessante grafieken worden toegevoegd, alsook een aantal gegevens die ik over de situatie in Vlaams-Brabant bezit. Ik kom nog even terug op het betoog van de heer Sleenckx over de opleiding van laaggeschoolden. Als typisch voorbeeld geef ik de verkorte opleiding voor bejaardenhulpster. Daarbij vindt er een combinatie plaats van de diensten voor Welzijn, de VDAB, het Sociaal Fonds enzovoort. Op een bepaald ogenblik wordt een opleidingscentrum erkend, maar kan het de opleiding zelf niet inrichten. Het moet dan een beroep doen op een gespecialiseerde inrichting. In dat geval zegt de administratie Welzijn dat ze dat niet mag, hoewel ze erkent dat de gegeven opleiding waardevol en kwalitatief is. Het mag echter niet omdat iemand die zich hierop voorbereidt, een jurist in dienst heeft, en een diëtist, en een regentes huishoudkunde, en een psycholoog. Een dienst voor gezinnen en bejaarden die het opleidingscentrum moet waarmaken, heeft niet al deze mensen in dienst, en moet ook een beroep doen op anderen. Zo wordt de situatie moeilijk. Ook dit probleem moet worden behandeld. Er is een nijpend tekort aan bejaardenhulpsters. Door de doorstroming en de herkwalificatie kan men een opwaardering geven aan mensen, die geen diploma hebben, maar wel gemotiveerd zijn voor dit werk. Ik ken vrouwen die een verkorte opleiding voor gezins- en bejaardenhulpster volgen en vier kinderen hebben. Dat moet je maar kunnen, en nog volhouden ook. Sommige mensen werken 's nachts in het ziekenhuis als bewaakster en volgen overdag een cursus. Dit wordt allemaal om administratieve redenen, zoals ik het noem, onmogelijk gemaakt, omdat men geen beroep op derden

Van Vaerenbergh

mag doen om dit te helpen realiseren. Ik vind dat we daar ook iets aan moeten veranderen.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister, één van de hoofddoelen van deze commissie is op gelijk welke manier proberen de tewerkstelling aan te zwengelen en zoveel mogelijk vernieuwend op te treden. Eén van de mogelijkheden in deze commissie is uiteraard een interpellatie, die een zekere schok bij de minister teweeg moet brengen en hem moet aanzetten tot nadenken, en ook tot besluitvorming. Daarna heeft hij de opdracht hiermee naar de geëigende structuren te stappen. Minister Kelchtermans heeft geantwoord dat het niet zijn bedoeling is zich om de haverklap te mengen in het beheerscomité van de VDAB. Dat is hier ook niet gevraagd, maar het is wel zijn taak is om de VDAB en het directiecomité er op te wijzen dat het Vlaams Parlement zich zorgen maakt, als het fout loopt. Een van mijn zorgen met betrekking tot de arbeidsbemiddeling was dat de kostprijs om een arbeidsplaats te creëren en een vacature in te vullen met 47 procent is gestegen. Volgens de cijfers van het VEV staat daar een tewerkstellingsresultaat van 7 procent tegenover. Dit signaal moeten we aan de minister geven. Het tweede hoofddoel inzake tewerkstelling is met betrekking tot de arbeidsbemiddeling alle wegen openstellen, geen barricaden oprichten en geen monopolies aanhouden. Mijnheer de minister, ik heb het uit uw antwoord niet kunnen opmaken, en daarom zou ik u willen vragen initiatieven te nemen om die barricaden te verwijderen. Ik neem aan dat de SERV en de sociale partners hierover een advies hebben verstrekt. Ik trek het misschien wat in het belachelijke, maar dit houdt in dat ze behalve voor podiumartiesten en voetballers enkel mogen bemiddelen voor mensen die een bruto-inkomen van meer dan 1,2 miljoen frank hebben. Dit betekent dat de privé-sector in een bepaalde niche wordt gestoken en uiteindelijk misschien zodanig de hand zal leggen op die hogere niche dat de VDAB per slot van rekening met de lagere groep zal worden geconfronteerd. Ik vrees dat ze zal blijven zitten met de groep die het moeilijkst aan werk geraakt. Ik wil er uitdrukkelijk voor pleiten om alle wegen die naar tewerkstelling kunnen leiden, open te zetten en alle hinderpalen te verwijderen. In die zin zal ik een motie van aanbeveling indienen, waarin ik u zal vragen om de nodige initiatieven te nemen. Positief onthaal ik uw idee om de lokale VDAB-kantoren een grotere autonomie te geven. Dit is zeer belangrijk, omdat de tewerkstelling in het ene gebied volledig verschillend van aard en doelgroep kan zijn tegenover een ander gebied.

De voorzitter : De heer Sleecx heeft het woord.

De heer Jef Sleecx : Het is nogal duidelijk dat de VDAB zo efficiënt mogelijk moet werken. Mijnheer de minister, de Vlaamse regering heeft tewerkstelling als een topprio-

riteit vooropgesteld. Dat wil zeggen dat het beleid ook accenten moet leggen in die zin. Kunnen er daarom vanuit de overheid niet meer middelen worden vrijgemaakt om precies de dingen die ik daarstraks heb aangehaald, beter te kunnen invullen ? Anderzijds wens ik ook in te spelen op wat de heer Van Vaerenbergh heeft gezegd. Het kan toch niet dat mensen die vier of vijf opleidingen hebben gevolgd, nog steeds geen job hebben. Hier heb ik het over efficiëntie. Ik ken immers voldoende mensen die vier of vijf opleidingen hebben gevolgd en niet aan de bak komen. Moeten we de mensen er niet duidelijk op wijzen dat ze een bepaalde opleiding niet kunnen volgen, omdat ze daarmee niet de minste kansen op werk hebben ? Dat bedoel ik vooral met efficiëntie.

Minister Theo Kelchtermans : Hebt u het over de beroepsopleiding ?

De heer Jef Sleecx : Ja, ik spreek over de beroepsopleiding.

Minister Theo Kelchtermans : Die wordt niet aangeboden, als er geen vraag naar is. Ik ga ervan uit dat er bij het aanbod van de beroepsopleidingen altijd de link moet zijn naar de vraag op de arbeidsmarkt uit de regio. Dat is ook de sturing van het STC. Uw vraag doet veronderstellen dat er een aantal anachronistische opleidingen zouden bestaan waar nauwelijks of geen vraag naar is. Dat is in wezen tegenstrijdig met het doel van de beroepsopleidingen.

De heer Jef Sleecx : Maar het is de realiteit. Iedereen kent wel een aantal mensen die vier of vijf opleidingen hebben gevolgd en niet aan de bak komen. Dat is een teken dat men de mensen niet goed genoeg oriënteert. Ik neem aan dat ik dit toch niet alleen ervaar.

De voorzitter : Ik denk dat we hier een nieuw debat beginnen te voeren.

Minister Theo Kelchtermans : Ik wens af te ronden met een uitnodiging. Vanaf volgende maand zullen we volgens een bepaald schema een ronde van Vlaanderen doen. We willen de VDAB in contact brengen met de lokale besturen, met onze parlementsleden en met iedereen die om het even waar in een provincie verantwoordelijkheid heeft. De VDAB zal in het openbaar haar aanbod en haar mogelijkheden kunnen etaleren. Er zal telkens een discussie worden gevoerd over de verwachtingen en frustraties ten overstaan van diezelfde VDAB. Dit moet ons in staat stellen om op het einde van de rit in belangrijke mate bij te sturen. We stellen voorop dat we binnen afzienbare tijd de werkloosheid zullen halveren. Dit is een enorm nobele doelstelling. Oorspronkelijk lag de lat nog iets hoger. Dit doet me een beetje denken aan een congres van de bedrijfspil van de boeren, waarop werd gesteld dat de koeien ons over tien jaar eens zoveel melk zouden geven. Dat is natuurlijk gemakkelijk gezegd. Maar als de boeren in die tien jaar geen krachtvoeder

Kelchtermans

geven, dan zullen ze er nooit in slagen. Eigenlijk zitten we hier wat in dezelfde situatie. We zeggen ijskoud dat we binnen zoveel jaar, voorzichtigheidshalve op middellange termijn, de werkloosheid zullen halveren. Maar bij de eerste belangrijke discussie voegen we eraan toe dat er geen krachtvoeder kan worden gegeven om een aantal circuits te voeden, die dit mogelijk moeten maken. Dit kan toch niet.

De heer Jef Sleetckx : Mijnheer de minister, op dit punt zitten we fout, want we creëren een pak verwachtingen. Als een aantal beleids mensen, en het zijn niet de minste, in het akkoord van Leuven vastleggen dat de werkloosheid tot drie tot vijf percent zal dalen, creëert men bij de bevolking heel wat verwachtingen voor de verkiezingen. Daar zit de fout. En dat krijgen wij nu als een boemerang terug.

De voorzitter : De heer Schuermans heeft het woord.

De heer Eddy Schuermans : We mogen het debat inzake tewerkstelling en werkgelegenheid niet verengen tot een VDAB-debat. Er zijn zeker nog andere factoren die van zeer groot belang zijn. We mogen dit debat niet beperken tot een debat over meer middelen voor de VDAB. De minister stelt dat de werking van de VDAB zich op diverse terreinen situeert, zoals outplacement, uitzendarbeid, werving en selectie, arbeidsbemiddeling, enzovoort. Ik ben er zeker van dat er goed werk wordt geleverd, maar er is een nuttige inbreng van de privé-sector nodig. Men voert op dit vlak nog wat achterhoedegevechten om dit tegen te houden.

– *De heer Herman Candries treedt opnieuw als waarnemend voorzitter op.*

Ik begrijp dat niet goed, vermits alle indicatoren aangeven dat er voldoende ruimte is - naast de openbare sector - om dit doelmatig aanvullend in te vullen. Het beginplatform van 1,2 miljoen frank als verloning op basis waarvan de privé-sector mee kan bemiddelen lijkt erop dat de privé-sector optreedt waar de VDAB kennelijk niet in staat is om de vraag te voldoen. Dat situeert zich op alle loonniveaus en dat wisselt ook in de tijd. Men heeft knelpuntvacatures, zowel bij de relatief laaggeschoolden als bij de topgekwalificeerden. Ik denk dat het loonbarema één indicator is, maar zeker niet alles zegt.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de minister, ik zat zojuist te huiveren toen ik hoorde dat van de kandidaten die zich bij de VDAB aanbieden in bepaalde betere gemeenten - in verband met de verfransing - van Brabant, zoals Halle, 51 percent niet-Nederlandstalige kandidaten zijn. Dat is een indicatie van de enorme werkloosheid bij niet-Europese vreemdelingen. Ik spreek hier niet van die golf van immigranten van rijke Brusselaars en Eurocraten

die Vlaams-Brabant verfransen. Wanneer men ziet dat de eenvoudigste mensen die werk gaan zoeken bij de arbeidsbemiddeling ook in bepaalde sectoren van Vlaams-Brabant meer dan 50 percent bereiken, dan is het duidelijk dat het een overweldigend aantal niet-aangepaste en niet-aanpasbare, niet-Europese immigranten betreft, die niet alleen de taal niet kennen, maar die verder ook niet de vakkennis bezitten om in ons land aan de slag te kunnen.

Minister Theo Kelchtermans : Het is belangrijk dat er geen misverstand ontstaat over de cijfers. Ik heb gesproken over 53 percent in het plaatsingskantoor Zaventem. Het gaat hier om de kwalificatie niet-werkende werkzoekenden. Ik heb daar geen enkele andere kwalificatie bij, dat is het cijfer dat ik heb. U maakt een aantal afleidingen die ik niet heb gemaakt.

De heer Emiel Verrijken : Ik weet dat Zaventem een dure gemeente is, die vol Eurocraten zit en vol Franstalige rijke Brusselaars. Daar is het dus nog schandaliger. Ik zal afsluiten met het volgende : in Antwerpen, dat buiten de gevarieerde zone van Vlaams-Brabant ligt, is er bijna niemand die zich aanbiedt om zich in te schrijven als vreemdeling in Antwerpen die ook maar één woord Nederlands kent. Dit gebeurt nooit, want het zijn allemaal aankomende mohammedanen of zwarten. Men heeft dan op kosten van het Antwerpse bestuur - buiten de wetgeving - een tolk voor Swahili, een tolk voor het Arabisch, voor het Turks en voor een groot aantal Oosteuropese talen. Men heeft dit niet gedaan voor het Frans, omdat de bevoegde schepers heeft gezegd dat dit niet nodig was omdat iedereen in Antwerpen wel wat Frans verstaat. We gaan enorm achteruit, dus ook op het gebied van de taalwetgeving, onder andere door de ongebreidelde immigratie van niet-Europeaanen. Met die 53 percent weten we hoe erg het in Zaventem is gesteld. Dit is niet alleen omdat daar rijke Brusselaars zitten, tegen onze zin in. Dit is ook niet alleen omdat er Eurocraten zitten, tegen onze zin. Dit wou ik toch even onderstrepen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Ramoudt werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het Vlaams Parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 16.36 uur.*

BIJLAGE

De VDAB verbindt er zich toe de resultaten van 1993, vastgelegd in het beheerscontract, in 1995 te evenaren. Deze resultaatmeting heeft betrekking op het luik arbeidsbemiddeling en het luik beroepsopleiding

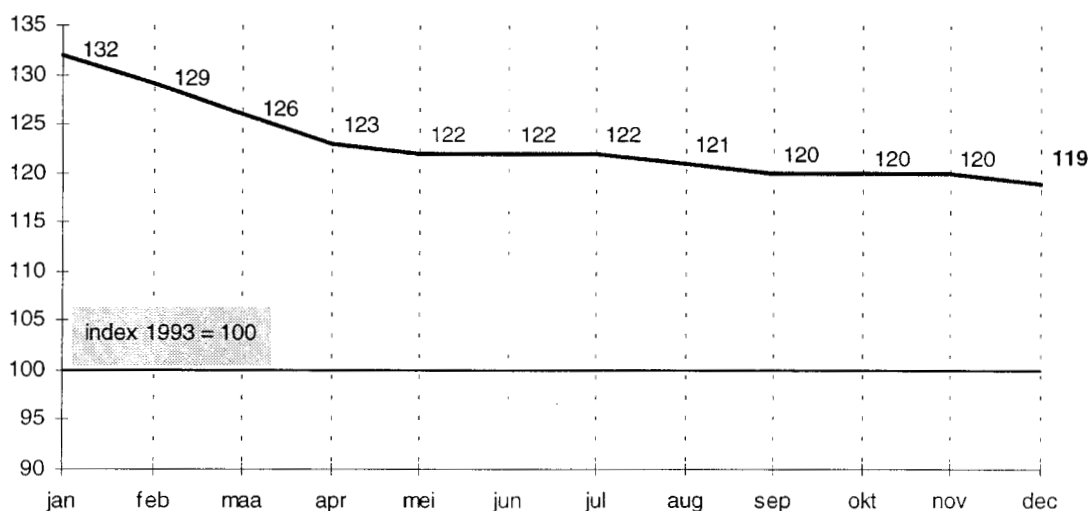
A. Luik Arbeidsbemiddeling

De algemene index voor dit luik bedraagt 119. Er werd met andere woorden 19% beter gescoord dan de gestelde norm (de resultaten van 1993).

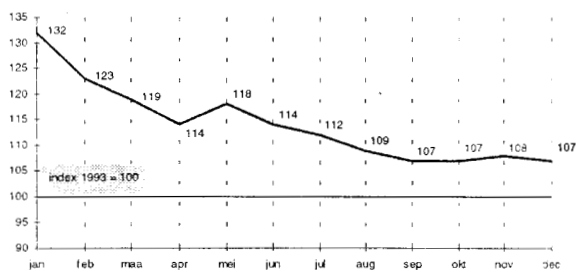
Deze index is de resultante van een aantal deelresultaten, waaraan volgens een formule een gewicht wordt toegekend. Elk van de deelresultaten is de verhouding tussen het resultaat in 1995 en dat van 1993. Dit levert voor de verschillende parameters volgend resultaat op :

- Afgehandelde vacatures & bedrijfsbezoeken:	107
- Vervullingspercentage werkaanbod:	101
- Niet werkende werkzoekenden:	107
- Werkzoekenden moeilijke doelgroep:	108
- Kontakten met werkzoekenden:	207
- Gespecialiseerde services:	90

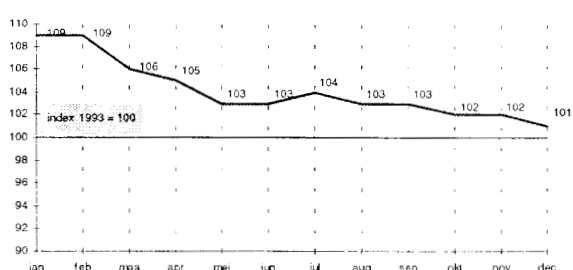
Grafiek : index arbeidsbemiddeling 1995

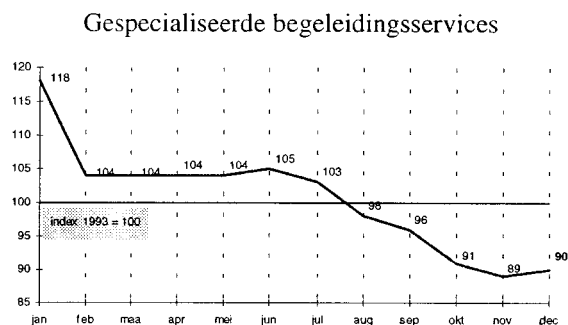
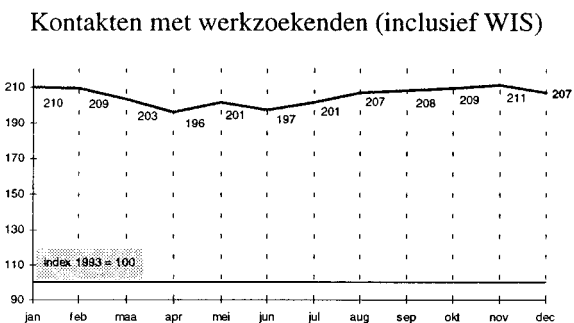
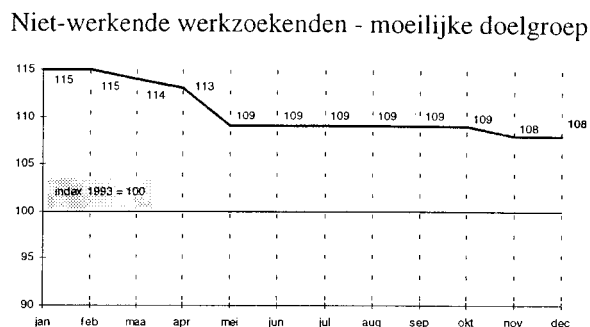
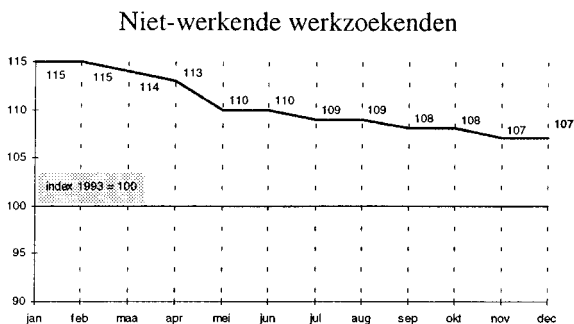

Afgehandelde vacatures + 1/2 extra's + bedrijfsbezoeken

Vervullingspercentage afgehandelde vakatures NEC

B. Luik Beroepsopleiding

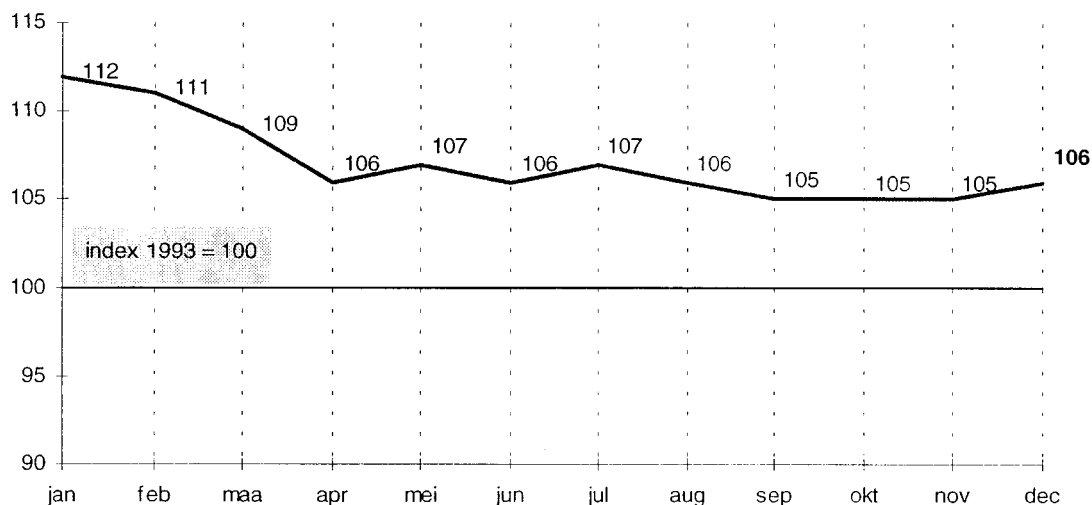
De algemene index voor dit luik bedraagt 106. Er werd met andere woorden 6% beter gescoord dan de gestelde norm (de resultaten van 1993).

Deze algemene index is de resultante van volgende deelresultaten.

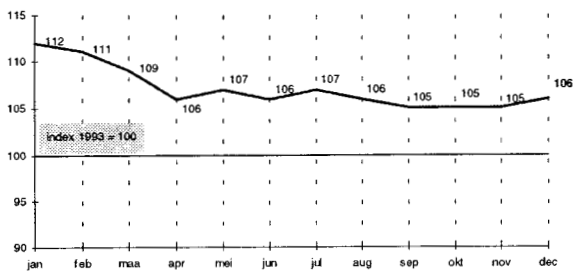
- Aantal opleidingsuren:	102
- De cursisten behoren voor 70% tot de moeilijke doelgroep	115
- Doorstromingsresultaten	109
- Aantal uren per instructeur	100

Hieruit blijkt dat voor al de samenstellende parameters gunstig werd gescoord.

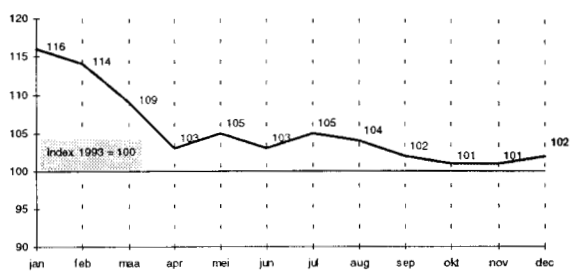
Grafiek 2 : Index beroepsopleiding

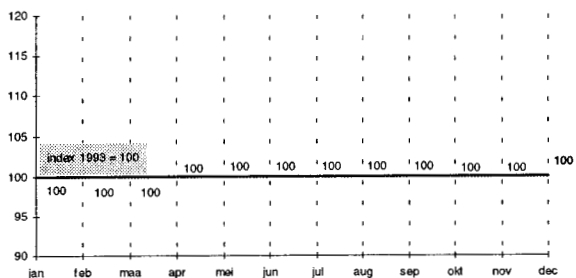
Aantal opleidingsuren (excl. begeleidingsplan)

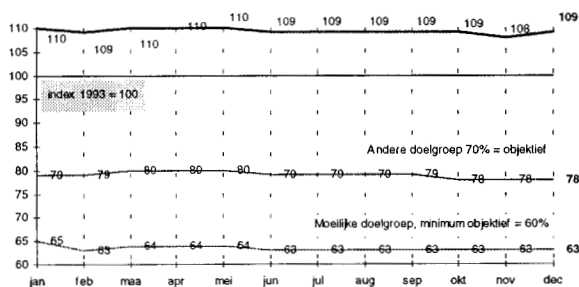
Doelgroepen

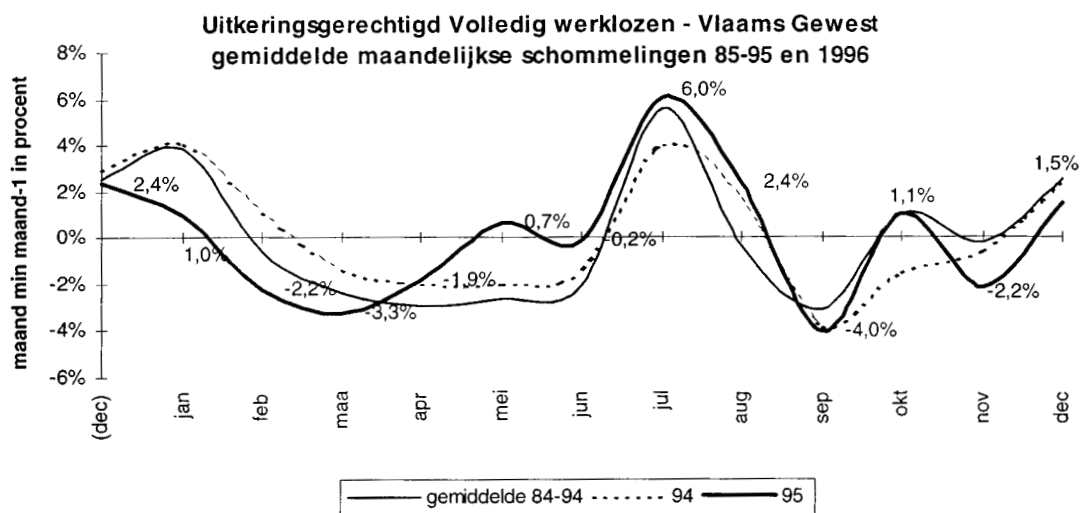
Aantal uren per instructeur

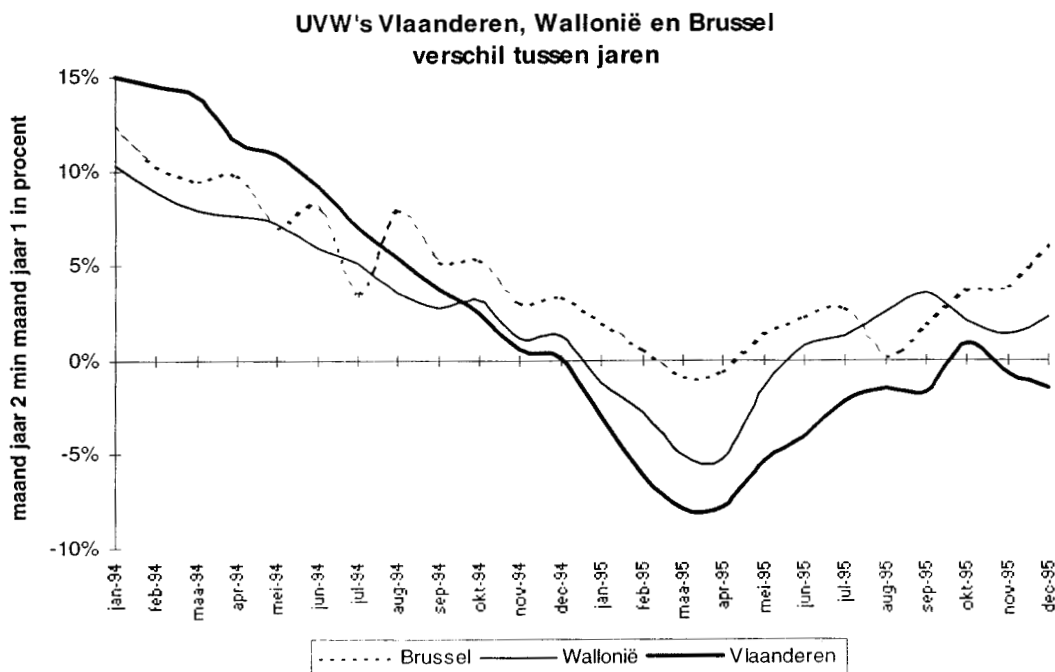
Doorstromingsresultaten

Bijlage 2 : evolutie werkloosheidscijfers in 1995

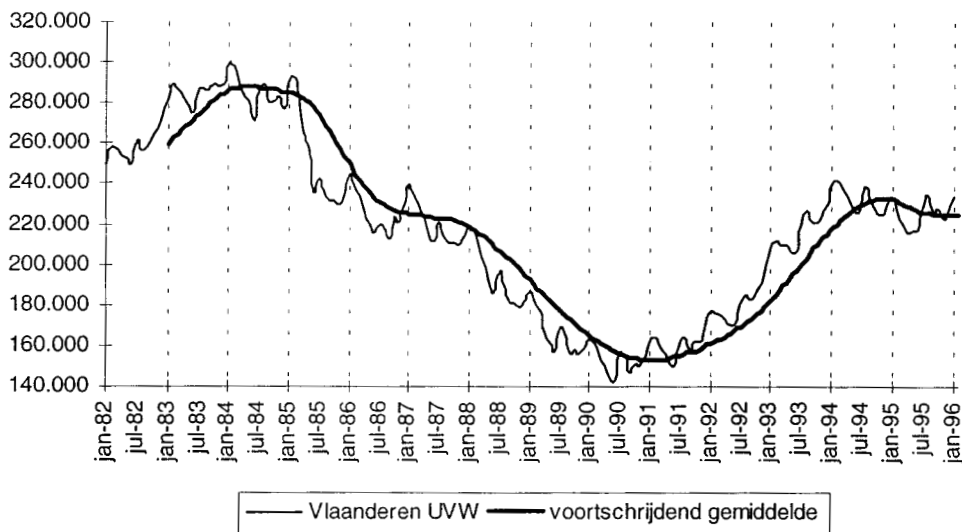
De werkloosheid in Vlaanderen volgde een normaal seizoensgebonden patroon in 1995. Enkel de maand mei vertoonde een significante afwijking t.o.v. het seizoenspatroon. Dit is het gevolg van de verlenging van de wachttijd voor schoolverlaters (bij een wachttijd van 6 maanden kwamen nog werkzoekende schoolverlaters in de statistieken van de UVW's terecht in januari en februari, bij een wachttijd van 9 maanden gebeurt dit in de maanden april en mei).

Vrijwel geheel 1995 lag het werkloosheidscijfer voor Vlaanderen onder dat van het voorgaande jaar. De aanvankelijk grote voorsprong verdween echter vanaf april-mei. Aan het einde van het jaar schommelde het werkloosheidscijfer opnieuw rond het niveau van het jaar

voordien. Een en ander wordt nog duidelijk uit de volgende grafiek die aangeeft dat de huidige tendens er een is van stabilisatie.

**UVW's Vlaams Gewest
voortschrijdend gemiddelde**

Bijlage 3 :

Hieronder vindt U een overzicht van opleidingsprojecten voor Franstaligen/Anderstaligen binnen de STD's Vilvoorde en Brussel.

OPLEIDINGSPROJECTEN 1995

STD VILVOORDE

BO Ruisbroek:	Nederlands voor Franstaligen	doorlopend
Strombeek Bever:	Nederlands voor Franstaligen	3 sessies
Zaventem	NT 2	1 sessie
Halle	NT 2	1 sessie
BO Vilvoorde	NT 2	doorlopend

STD BRUSSEL

CNM 1000 Brussel	NT 2	2 sessies
Schaarbeek	NT 2	2 sessies
Sint-Gillis	NT 2	2 sessies
Brusselleer St. Joost	NT 2	2 sessies

PLANNING OPLEIDINGEN 1996

STD VILVOORDE

(Strombeek Bever):	Nederlands voor Franstaligen	2 sessies
BO Vilvoorde	Nederlands voor Franstaligen	1 sessie
Halle	NT 2	2 sessies
BO Vilvoorde	NT 2	doorlopend

STD BRUSSEL

CNM 1000 Brussel	NT 2	2 sessies
Schaarbeek	NT 2	2 sessies
Sint-Gillis	NT 2	2 sessies
Brusselleer St. Joost	NT 2	2 sessies